

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku E. V.
przy uczestnictwie J. J.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 listopada 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawczyni wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa procesowego, to jest art. 378 § 1, art. 382 i art. 328 § 2 k.p.c. przez zaniechanie odniesienia się do zarzutów apelacyjnych wnioskodawczyni dotyczących składników majątkowych, których przynależność do majątku wspólnego lub osobistego uczestnika była między stronami sporna, to jest wierzytelności z tytułu sprzedaży udziałów w spółce, wynagrodzenia za pracę uczestnika i dywidend wypłaconych mu w spółce.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), gdy tymczasem na tych właśnie okolicznościach opiera się teza skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Strony niniejszego postępowania dzieliły majątek wspólny dwoma ugodami, a Sąd Rejonowy wydał w tym przedmiocie także postanowienia częściowe z 8 maja 2012 r. Zaskarżonym przez wnioskodawczynię skargą kasacyjną postanowieniem z 6 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy rozpoznał apelacje obu stron od postanowienia z 31 maja 2016 r. kończącego postępowanie działowe i - jak wskazały Sądy obu instancji - rozstrzygającego o jedynie kilku, lecz najbardziej spornych między stronami kwestiach majątkowych. Nie jest prawdziwe stwierdzenie skarżącej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że Sąd

Okręgowy zamiast odnieść się do zagadnień spornych, „uzasadnił rozstrzygnięcie w materii, której żadna strona nie kwestionowała, czyli w zakresie odstąpienia od ustalenia nierówności udziałów”. Kwestia równego udziału stron w majątku wspólnym została na potrzeby postępowania w niniejszej sprawie rozstrzygnięta postanowieniem wstępnym z 9 listopada 2007 r. Sąd Okręgowy w obrębie własnych rozważań problemem tym się nie zajmował. Po przytoczonym przez wnioskodawczynię wstępie, sygnalizującym, że sporna między stronami pozostaje kwestia oceny przynależności do majątku wspólnego lub osobistego uczestnika udziałów w spółce, a w konsekwencji także środków, które zostały uzyskane z ich sprzedaży, wynagrodzenia za pracę uczestnika i dywidendy, którą pobrał, Sąd Okręgowy wyjaśnił, z jakich przyczyn uznał, że udziały w spółce weszły do majątku osobistego uczestnika, a powołał się przy tym na zasadę surogacji w odniesieniu do składnika majątkowego, o jakim mowa w art. 33 pkt 9 k.r.o., który zidentyfikował. W okolicznościach sprawy stanowisko to niewątpliwie nie może być ocenione jako oczywiście niezasadne. Gdy zaś chodzi o dywidendę, to - wbrew zarzutom skarżącej - Sąd Okręgowy przypisał ją do majątku wspólnego stron, lecz potraktował jak składnik majątkowy o niewielkiej wartości, który w czasie, gdy był wypłacony, posłużył do zaspokojenia potrzeb uczestnika, jako członka rodziny. Sąd Okręgowy podkreślił, że poziom życia stron był wysoki, głównie dzięki środkom z wynagrodzenia uzyskiwanego przez uczestnika. Wydatkowania na jego potrzeby środków, które uzyskał z dywidendy Sąd Okręgowy nie zakwalifikował jako marnotrawstwa, które by uzasadniało dokonanie rozliczeń z wnioskodawczynią.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 4 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.